

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๑๗/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง
นายอเนก เสือโพธิ์ ผู้คัดค้านที่ ๑
นางสาวหทัยภัทร เกตุเทียน ผู้คัดค้านที่ ๒
บริษัทสยามพาณิชย์ลีสซิ่ง จำกัด ผู้คัดค้านที่ ๓

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ทางใต้สวนผู้ร้องนำสืบว่า เมื่อปี ๒๕๔๐ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอวิเศษชัยชาญ สืบทราบว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ร่วมกับนาย ม. และ นาย จ. ซึ่งเป็นพี่น้องกันและอาศัยอยู่ด้วยกันในบ้านของบิดามารดา มีพฤติการณ์ลักลอบจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ต่อมานับตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ มีฐานะร่ำรวยขึ้น ผิดปกติ และยังมีพฤติการณ์แปลกๆ เช่น มีรถของบุคคลแปลกหน้าเข้าออกภายในบ้าน เจ้าพนักงานตำรวจจึงดำเนินการขอหมายค้นจากศาลและร่วมกันไปทำการค้นบ้านทั้งสองหลัง คือบ้านของบิดามารดา และบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งอาศัยอยู่กับภรรยา ผู้คัดค้านที่ ๒

ต่อมา สำนักงาน ป.ป.ง. ได้ตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการทำธุรกรรมของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ แล้วมีคำสั่งยึดอายัดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (นส. ๓ ก.) เลขที่ ๙๓/๒ จำนวน ๑ แปลง พร้อมบ้านไม้ เลขที่ ๗๙/๔ จำนวน ๑ หลัง และเงินฝากสะสมทรัพย์ธนาคาร ก. ของ ผู้คัดค้านที่ ๒ เพิ่มอีก ๒ รายการ คณะกรรมการธุรกรรมพิจารณาแล้วเห็นว่าทรัพย์สินที่ยึดอายัดไว้ทั้งหมดก่อนหน้าและจากการตรวจสอบเพิ่มเติม ๘ รายการเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจึงส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน

ประเด็นการนำสืบ

ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ นำสืบว่า ทั้งสองประกอบอาชีพขายมะม่วง รับจ้างขนข้าวเปลือก และผู้คัดค้านที่ ๑ ยังเป็นสมาชิก อบต. ด้วย ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ซื้อขายมะม่วงทุกวัน ใช้เงินสดหมุนเวียนในการรับซื้อ มะม่วงวันละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ มีเจ้าพนักงานตำรวจมาค้นบ้านของบิดามารดาของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ผลการตรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย แต่ค้นพบเงินสดจำนวนประมาณ ๙๙๐,๐๐๐ บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๒ เครื่อง รถยนต์เก๋ง รถบรรทุก หักล้อ สมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร โดยกล่าวหาว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ค้ายาเสพติด ซึ่งไม่เป็นความจริง

เงินสดที่ถูกยึดไปนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ไปเก็บค่ามะม่วงจากนาง ศ. ที่ตลาดไท จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือเป็นเงินที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ได้มาจากการขายมะม่วงที่ตลาดอ่างทอง และมีการนัดหมายกับนาย ป. เจ้าของสวนมะม่วงที่จังหวัดนครราชสีมาว่าจะไปซื้อมะม่วงจึงเก็บเงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาทเศษ ดังกล่าวไว้

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เจ้าพนักงานตำรวจทำการตรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ แล้วยึดทรัพย์สิน ๖ รายการ แล้วรายงานไปยังสำนักงาน ป.ปง. ต่อมาเลขาธิการ ป.ปง. มีคำสั่ง ให้ยึดและอายัดทรัพย์สินเพิ่มอีก ๒ รายการ และคณะกรรมการธุรกรรมเห็นว่าทรัพย์สินทั้ง ๘ รายการเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ทรัพย์สินรวม ๘ รายการ ตามบัญชีทรัพย์สิน เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานที่ศาลจะมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่

ผู้ร้องมีดาบตำรวจ อ. และจำสืบทตำรวจ ป. เบิกความเป็นพยานในทำนองเดียวกันว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับ นาย ม. และ นาย จ. ซึ่งเป็นพี่น้องกันมีพฤติการณ์ร่วมกันลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ โดยใช้วิธีซุกซ่อนเมทแอมเฟตามีนไปในรถขายผลไม้ที่จะนำไปส่งในจังหวัดต่างๆ นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ เป็นต้นมา ผู้คัดค้านที่ ๑ มีฐานะร่ำรวยผิดปกติ เจ้าพนักงานตำรวจเข้าทำการตรวจค้นบ้านเลขที่ ๗๙/๓ และ ๗๙/๔ ซึ่งเป็นบ้านของบิดามารดาผู้คัดค้านที่ ๑ และบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ ระหว่างตรวจค้นได้ยึดเจ้าพนักงานตำรวจที่ล้อมอยู่รอบบริเวณบ้านร้องตะโกนว่ามีการโยนของออกมานอกบ้าน ดาบตำรวจ อ. ไปตรวจดูพบว่าเป็นธนบัตรบรรจุในถุงพลาสติกถูกโยนจากหน้าต่างบ้านจึงตรวจยึดไว้ และทำการตรวจค้นภายในบ้านพบธนบัตรชนิดต่างๆ ที่หัวเตียงนอนอีก ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๙๑๐,๐๐๐ บาทเศษ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๒ เครื่อง สมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร ๒ เล่ม รถยนต์เก๋ง ๑ คัน และรถบรรทุกหกล้อ ๑ คัน ได้ทำบันทึกการตรวจค้นและตรวจยึดไว้ ส่วนการตรวจค้นบ้านเลขที่ ๗๙/๓ พบเงินสด ๑,๗๐๐,๐๐๐ บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๓ เครื่อง รถยนต์ ๑ คัน และเมทแอมเฟตามีน ๕ เม็ด อยู่ในกระเป๋ากางเกงของนาย จ. ซึ่งให้การรับสารภาพและศาลพิพากษาลงโทษไปแล้ว

ร้อยตำรวจเอก ว. พนักงานสอบสวนเบิกความว่า พยานได้ส่งเงินสดของกลางที่ยึดได้จากผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ไปตรวจพิสูจน์ผลการตรวจพิสูจน์พบว่ามีการพบเมทแอมเฟตามีนติดอยู่ที่ธนบัตรของกลาง เห็นว่าตามคำให้การของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งให้การไว้ก่อนหน้านี้ระบุว่าเจ้าพนักงานตำรวจพบถุงพลาสติก ๒ ถุงใหญ่บรรจุเงินสดเป็นธนบัตรชนิดต่างๆ รวมเป็นเงิน ๙๗๗,๐๘๐ บาท อยู่บนหลังคาห้องครัวโดยผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้นำถุง

จากพยานหลักฐานดังกล่าวจึงฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการจำหน่ายยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐาน จึงเข้าข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง ว่า ทรัพย์สินทั้ง ๘ รายการ ที่ผู้ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

กรณีจึงต้องวินิจฉัยต่อไปว่า พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ที่อ้างว่าทรัพย์สินดังกล่าวไม่ได้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด แต่เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ได้มาจากการค้าขายโดยสุจริตฟังขึ้นหรือไม่

ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ อ้างว่ามีอาชีพค้าขายมะม่วงและรับจ้างขนข้าวเปลือกโดยรายได้หลักมาจากการค้าขายมะม่วง ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่า รับซื้อมะม่วงวันละ ๒,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ กิโลกรัม โดยใช้เงินทุนหมุนเวียนในการรับซื้อมะม่วงวันละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท มีผลกำไรจากการค้าขายมะม่วงประมาณ ปีละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านที่ ๒ เบิกความว่า รับซื้อมะม่วงวันละ ๓๐๐ - ๔๐๐ ลัง ลังละ ๒๕ กิโลกรัม ต้องใช้เงินทุนหมุนเวียนในการซื้อมะม่วงไม่ต่ำกว่าวันละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท และมีกำไรหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วปีละ ประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าเบิกความที่แตกต่างกัน และยิ่งแตกต่างจากคำร้องคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ที่ระบุว่ากำไรจากการขายมะม่วงวันละ ๑๐,๐๐๐ - ๑๕,๐๐๐ บาท สำหรับหลักฐานการซื้อขายมะม่วงก็ไม่ปรากฏรายละเอียดว่าเป็นรายรับหรือรายจ่ายหรือผลกำไรเท่าใด ข้ออ้างของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ดังกล่าวนี้จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังและไม่มีเหตุผลให้เชื่อถือได้ว่ารายได้จากการประกอบอาชีพดังกล่าวจะทำให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ มีฐานะร่ำรวยจนสามารถที่จะมีทรัพย์สินได้ในระยะเวลาสั้นๆ การที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เก็บซุกซ่อนเงินสดจำนวน ๙๙๐,๐๐๐ บาทเศษไว้ที่บ้านโดยไม่นำไปฝากธนาคารเป็นพฤติการณ์ที่สื่อให้เห็นว่า เป็นเงินที่ได้มาโดยไม่สุจริต เช่นเดียวกับหลักฐานที่ปรากฏว่ามีเงินนำเงิน

ส่วนทรัพย์สินรายการอื่นๆ ก็ปรากฏว่าล้วนเป็นทรัพย์สินที่ได้มาในช่วงปี ๒๕๔๐ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๔ อันเป็นช่วงที่พยานผู้ร้องระบุว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดจึงฟังได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ไม่อาจหักล้างข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๕๑ วรรคสองของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ทรัพย์สินทั้ง ๘ รายการ ตกเป็นของแผ่นดินนั้นชอบแล้ว ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ